

Janko Neri

Dobrák Bambuľa

des Jano

Janko Neri Dobrák Bambuľa

Ilustrácie:
MaX

Štylistika a jazykové korektúry:
Ing. Alena Bodnárová
Mgr. Jana Ruščáková
PhDr. Zlatica Kertýsová, PhD.
PhDr. Vincent Staríček

Redakcia a obálky:
Bc. Ján Pangrác

vydalo des Jano © 2018
ISBN 978 - 80 - 974900 - 3 - 4

Bambuľa vychádza aj vo zvukovom zázname

VYTRVALO MLČAŤ

nie je vždy zlato

Jedného letného dňa bol les nádherný. Radosť vykročiť na cestu. Nič netreba povedať, stačí načúvať. Les nikdy nemlčí. Cez ten hustý a vysoký les sa po lesnej ceste predieral jeden malý človečik. Meno má Janko. Už ho premáha únava:

„Nemôžem! Nedá sa! Tri dni a tri noci sa už túlam v tomto hlbokom lese.“ A keď zahliadol hoci len tieň človeka, hneď kričal do diaľky: „Dobrá ľudia, neviete...? Nevie, kde vedie cesta k najbližšiemu mestečku či dedine vo vašom kráľovstve!“

Ale nikto sa nezastavil. „A vy? Neviete, kde vedie cesta odtiaľto?“ Janko sa späť vrátiť nemôže. Ten niečo tají. Treba sa lepšie na neho pozrieť. Čo to len tají? Alebo chce konečne niečo prezradiť?

„Najradšej by som sa vrátil. Ale nemôžem! Nedá sa! Ja vám to poviem – ale nie, nemôžem! Dobre... Poviem! Nemôžem! Môj Kráľ ma poslal pozvať hostí na jeho hostinu, ale ktože bude chcieť ísť k nemu?! Veľmi sa hanbím nielen pozývať, ale čo len slovko stratiť o mojom Kráľovi!

Aj keby na mňa strieľali! Ani tak! Ani keby ma naháňalo sto husárov!“

Janko si z chuti zanôtil o tom, ako nič nikomu nepovie:

*Viem, viem,
ale nepoviem:*

*Viem veci úžasné
nevládzem povedať.*

*Viem veci nádherné
hanbím sa Vám povedať.*

„Ja by som nemal odvahu hovoriť, ani keby na mňa mieril hoci zbojník.“

„Ktože ma to volá? A veru! Ruky hore!“ ozve sa znevrady. Kto to je? Kde sa vzal, tu sa vzal, pred Janka vyskočil poriadny zarastený zbojník. Chlapík síce štúply, ale široký, mocný. V rukách pištole. Janka to naozaj zaskočilo. Zdvihol ruky, ale i tak frflal:

„Aj tak nepoviem!“

„A čo?“ opýtal sa zbojník. Hneď ho to zaujalo.

„Nepoviem!“

„Máš dajaký poklad?“

„Mám, ale kde, nepoviem!“ statočne sa drží tento Janko, ani brvou

nepohne, nič neprezradí. Ale toto!? Vraj má poklad. Toto zbojníka naozaj veľmi zaujalo. Asi to nemal takto ľahko, mírnix dírnix prezradiť..

Zbojník si začal pocestného poriadne prezerat:

„Nevyzeráš, že by si mal poklad...“ potom mľaskne, hodí rukou a povie: „Tak dobre, tak si ťa tu nechám!“

Janko len vyjavene pozerá. Už počul, že pocestného prepadnú, ale žeby si ho chceli nechať? Ale čo narobiť!? Zbojník ho chytí za ruku a odvádza cez húštiny preč. „Čo len s tebou spravím?“ vraví cestou, odrazu sa zastaví, „Mal som sen, že príde dakto veľmi silný. Dakto hrozný. Dakto hrôzostrašný, mocný... a tu malé chlápä.“

„Ja poviem tomuto stromu presad' sa, a presadí sa! Poviem tomuto vrchu a hodí sa do mora! No?“ zastrája sa Janko.

„Veď čoskoro uvidíme, kto je tu silák!“ zbojníka veru hoci ako silné slová nevystrašili.

Prišli k veľkému dubu, kde mal zbojník svoju skrýšu. V dube bola nad zemou veľká diera. Ide sa do nej hrboľatým rebríkom. Tam býval, tam mal aj svoje poklady, ktoré nalúpil. Neskôr nový hosť zistil, že sú tam i tajné vrátka, aby mohol utiecť, keby ho chceli lapíť.

Janko sa poobzeral, sadol si na peň pred dubom a spokojne povedal:

„Aj tak dobre! Pfa! Aspoň si nohy natiahnem. Po ceste som celý dolámaný.“ A hodil očkom, kde by sa dalo ľahnúť do mäkkej trávy, „Na